

1 Poorten en stenen

Ik leunde tevreden achterover in mijn stoel. Eberhard, de waard van herberg De Hamerkop, had zichzelf overtroffen in de keuken en ik voelde me aangenaam verzadigd. Het was gemoedelijk in de herberg, en warm genoeg om van een koele slok Fiorenzer wijn te kunnen genieten. Misschien was het zelfs wat te warm, maar het leek me onwaarschijnlijk dat iemand daarover zijn beklag zou doen.

Drie weken geleden had hier, aan de voet van de Donderpas, een magische ijsstorm gewoed die bedreigd had ons met zijn kou te bedelven. Het was enkel te danken aan het offer van dappere mannen en vrouwen dat het gelukt was de veroorzaker van die storm te verslaan en zijn macht te breken. Die kou wilde ik nooit meer voelen, noch wilde ik me ooit nog beklagen als ik het te warm vond.

De storm was dus voorbij, maar de winter zeker nog niet en dus zaten we nog altijd ingesneeuwd. Ondanks de vrieskou leek de winter me nu echter mild.

Eberhard beschikte over een groot magazijn met voldoende proviand en brandhout, het gezelschap was – een enkele uitzondering daargelaten – aangenaam en ooit zou de lente zich weer aandienen. Ik had geen haast. Wat kon een man zich beter wensen dan ingesneeuwd te zitten met een betoverende vrouw?

Ik zette mijn glas neer, permitteerde mezelf een beschaafde geeuw en pakte mijn snijmes en het stuk hout dat de koningin moest worden. Figuren aan een stuk hout ontlokken is niet zozeer een kunst als wel een gave, de gave om in het hout te zien wat het zal worden. In dit geval had ik lang naar het juiste stuk gezocht.

In de nerf van het hout kon ik haar al zien: de witte koningin.

Ook dat was geen grote kunst; die ochtend had ik haar gezicht nog op mijn gemak kunnen bestuderen.

Leandra, maestra de Girancourt.

‘Ik zeg het jullie, die voert iets zijn schild! Vinden jullie het dan helemaal niet raar dat hij hier pas aankwam toen alles voorbij was?’

Ik keek geërgerd op. Het was de drenzerige stem van Holgar, een handelaar uit Losaar. Hij was een van de minder aangename aanwezigen hier. Ik was de tel kwijt hoe vaak hij inmiddels al had verteld dat hij geruïneerd was, dat die storm hem zijn hele broodwinning had gekost, dat de pas voortijdig was afgesloten en dat het niet meer dan redelijk zou zijn als hij een deel zou krijgen van de schat die wij onder de herberg hadden gevonden.

De blikken die hij als reactie op dit voorstel had gekregen, hadden hem er kennelijk toe aangezet een andere tactiek uit te proberen. Ik vroeg me af hoe lang het zou duren voordat hij buiten voor de poort in de sneeuw zou worden gevonden. In diepgevroren toestand.

Astarte leert ons dat het niet wijs is om anderen ongeluk toe te wensen, maar volgens mij zou Holgar het geduld van een heilige nog op de proef weten te stellen. Maar heiligen waren schaars, en in De Hamerkop zelfs dat niet.

Nu probeerde hij al een hele tijd om wantrouwen te kweken tegen de enige gast die de afgrijselijke ijsstorm niet had meegeemaakt. Hij had het over Kennard, een man van middelbare leeftijd, geschiedgeleerde en verhalenverteller. Wat Holgar hem verweet was dat hij hier was verschenen vlak nadat de storm was geluwd. En dat hij, naar Holgars geleerde mening, te veel wist over het oude rijk.

‘Waarom vraagt niemand hem waar hij vandaan komt? En vooral: hoe hij door die storm heen is weten te komen. Hé daar, Maria, nog een glas wijn!’

Met een zucht legde ik mijn snijmes terzijde. Ik wilde vermijden dat mijn ergernis zijn neerslag zou vinden in het hout.

Maria, een van de dochters van de waard, wierp hem een half geduldige, half geamuseerde blik toe. Ik bewonderde haar vanwege haar kalmte toen ze met afgemeten stappen naar zijn tafel

liep en zijn glas bijvulde. Met een vertrokken gezicht nam hij een slok en ging vertoornd om zich heen zitten kijken. Het zag er niet naar uit dat hij aanhangers zou vinden, want er zat niemand meer bij hem aan tafel, zelfs niet degenen die aanvankelijk als zijn bewakers hadden gediend. En dus voerde hij, bevleugeld door de wijn, een gesprek over de tafels heen, terwijl de rest probeerde hem zo goed als dat ging te negeren.

Toen ik zijn kant op keek, merkte hij dat op, want hij richtte zich nu tot mij.

‘Ha! En dat moet dan een held voorstellen... Maar u laat u bij de neus nemen, u bent zo dom als een varken. Heel toepasselijk trouwens, nietwaar, varkenshoeder?’

Ik stond op. In de loop van een lang leven had ik wel wat geduld geleerd. Niet veel, maar wel wat. En misschien ook wat wijsheid. En aangezien mijn geduld begon op te raken en mijn wijsheid me aanraadde hem niet dood te slaan, probeerde ik de afstand tussen mij en zijn geklets zo groot mogelijk te maken.

Mijn adem bleef voor me in de lucht hangen toen ik de deur naar de binnenplaats opendeed. In de sneeuw waren gangen gegraven naar de bron midden op de binnenplaats, de smederij en de stallen. En naar de ingesneeuwde poort, of beter gezegd, naar de manpoort daarin.

Wie de geschiedenis van De Hamerkop niet kende, zou allicht verbaasd zijn over het weerbare karakter van de herberg. Het was echter niet altijd een simpele herberg geweest, maar een depot voor een heel leger: het leger van het oude rijk in het noordwesten dat erop uit was getrokken om dit land van de barbaren te bevrijden.

Bijna twaalfhonderd mannen waren in de tijd van onze voorouders van hieruit opgetrokken om het land te bevrijden en geen van hen was naar zijn vaderland teruggekeerd.

Zonder erbij na te denken liep ik in de richting van de manpoort. Aan de andere kant van de poort leidde de gang door de sneeuw naar een kleine heuvel. Daar hadden we na de storm de doden begraven en met hen ook de negen soldaten van het oude rijk wier lijken we diep onder de herberg hadden aangetroffen.

Het was niet mijn bedoeling om af te luisteren. Er woei een

zacht windje dat ijskristallen over de sneeuwgang joeg, zodat een voortdurend geknisper en geruis het geluid van mijn voetstappen overstemde. De woorden waren echter gemakkelijk te verstaan.

‘U hebt gemakkelijk praten, meester Kennard. Voor u is het donkere imperium, het vervloekte Thalak, niet meer dan een vlek op de landkaart. Voor mij daarentegen is het een onverbiddelijke vijand en ik was van plan om hulp te zoeken. Hulp van degene die onze voorvaders hier ooit naartoe heeft gestuurd om zijn eigen macht te vestigen.’

‘Het spijt mij, maestra, maar zoals ik al zei: Askannon heeft zijn troon al eeuwen geleden opgegeven. Het rijk Askir bestaat niet meer, het is uiteengevallen in zeven koninkrijken die de omschrijving imperium amper nog waard zijn.’

Leandra lachte verbitterd. ‘Ziet u de ironie niet, meester Kennard? Dit vervloekte knooppunt van magie onder onze voeten is de reden waarom ons land is gekoloniseerd! Om het te beschermen bracht die machtshongerige magiër Askannon onze voorvaders naar het land. Tegelijkertijd is deze plek echter ook het zaad van onze ondergang, want Thalak is op niets anders uit dan op macht die onder onze voeten sluimert.’

‘Dat ben ik mij zeer wel bewust, sera,’ antwoordde de kalme stem van Kennard, de man die het misnoegen van onze Holgar had gewekt. Het was de stem van een verhalenverteller, duidelijk en zacht, een stem als een goede wijn. Je kon er eindeloos van genieten. Misschien had ook hij zijn stem van een fee ontvangen uit dankbaarheid, net als Sieglinde.

Sieglinde, de oudste dochter van de waard, was zonder enige twijfel de persoon die het meest was veranderd door de gebeurtenissen van de afgelopen weken. Niet alleen was in haar de erfenis van de feeën ontwaakt, ze droeg ook de geest van de soldate uit lang vervlogen tijden in zich. Weliswaar beweerde Sieglinde dat die haar inmiddels bijna had verlaten, zoals ze had beloofd, maar er waren tekens achtergebleven: kennis, rijpheid en zelfvertrouwen. Dagelijks oefende ze nu met Janos, een andere overlevende, het zwaardgevecht en ze werd er met de dag beter in. Wat niet verwonderlijk was als je bedacht dat ze van de aanvoerder van de groep het banzwaard Ijsweer had geërfd. Ve-

le eeuwen geleden had de sergeant voor het eerst geprobeerd om de macht van de ijswolf te breken. Ook toen had een magische ijsstorm het land geteisterd.

‘Maar dat is nog geen reden om alle hoop te laten varen,’ ging Kennard verder en ik schrok op uit mijn overpeinzingen.

‘O nee? En waarom niet?’ Leandra’s stem klonk hard, harder dan ik hem ooit had gehoord.

‘U bent een maestra. Waarom maakt u geen gebruik van de magie daar beneden?’ Die vraag wekte pas echt mijn aandacht. Er lag een merkwaardige spanning in die woorden.

Leandra lachte verbitterd. ‘U zou beter moeten weten. Die slapende macht zou mij honen. De magie belooft redding voor ons land, maar als ik haar alleen maar aan zou raken, zou ze mij nog sneller verbranden dan Balthasar is verbrand! En zelfs al zou ik het kunnen, ik zou het toch niet wagen, want een dergelijke macht is niet voor mij bestemd. Ik ben niet wijs genoeg.’

Kennard lachte zachtjes. ‘En juist daardoor toont u uw wijsheid, maestra.’

Ik wilde me net bekendmaken toen Leandra verder sprak. ‘Wijsheid? Wat heb ik daaraan? Maar het is mijn eigen schuld. Ik moet gek zijn geweest om al mijn hoop op een berg ruïnes te zetten!’

‘Wat voor ruïnes, maestra?’ vroeg Kennard verrast.

‘De ruïnes van Askir, welke anders?’

‘Ik had het niet over ruïnes, sera. Askir bestaat nog. Ze hebben het rijk weliswaar opgegeven, maar de imperiale stad bloeit en gedijt nog altijd.’

Ik schraapte mijn keel en liep de hoek om. Leandra en Kennard stonden voor het gedenkteken dat we voor de dappere soldaten van het oude rijk hadden opgericht. Kennard was gekleed in een linnen gewaad met daaroverheen een lange mantel met een capuchon. Afgezien van een kleine dolk achter zijn gordel en een stevige wandelstok met stalen beslag was hij ongewapend. Hij knikte me groetend toe terwijl Leandra hem nog steeds verbijs-terd aanstaarde.

Toen draaide ze langzaam haar hoofd naar mij om.

‘Heb je dat gehoord, Havald? Kennard zegt dat de stad nog

bestaat!’ Ik liep naar haar toe en pakte haar hand. Ze hield die verrassend krachtig vast en schonk me een blik waar ik warm van werd. Toen richtte ze zich weer tot Kennard. ‘Maar wat heb ik daaraan? Het imperium is ondergegaan, dat hebt u ons zelf bericht.’

Kennard knikte. ‘Ja, maar de zeven koninkrijken vormen een alliantie. Ze zijn onderling verdeeld, elk koninklijk huis is alleen maar uit op zijn eigen voordeel, maar samen vormen ze datgene wat ooit het imperium was. En als iemand hen ertoe zou kunnen bewegen hun onderlinge onenigheden terzijde te leggen, dan zouden ze zeer wel in staat zijn om uw land te helpen. Misschien nog wel beter dan Askannon had gekund. En die gelegenheid zal zich ook voordoen, als u haar weet te benutten.’

‘Over welke gelegenheid hebt u het, meester Kennard?’ vroeg Leandra met hoop in haar ogen.

‘Eenmaal in de zeven jaar komen de zeven koninkrijken ter ere van het lentefeest bijeen voor een kroonraadzitting. Die duurt drie weken of langer.’ Hij keek geamuseerd. ‘Ze kunnen de zitting namelijk pas weer opheffen als ze een consensus hebben bereikt. Dat kan nogal duren.’

‘Een consensus?’ vroeg ik. ‘Ik heb een keer de pech gehad aanwezig te zijn toen een staatsverdrag werd opgesteld. Geen hofnar had een betere poets kunnen bedenken. Het idee heeft zich al vaker aan mij opgedrongen dat een kroon niet alleen op het hoofd, maar ook op het verstand drukt. Vier weken hebben ze erover gestreden van wie een bepaald eiland nou was. Nog geen schaap zou op die rotsblokken willen leven, het was amper groter dan een schip.’

‘Een schip kan zinken, zo’n rotsblok niet,’ gaf Kennard ter overweging. ‘Afhankelijk van zijn ligging kan het van belang zijn.’

Ik lachte. ‘Ergens ver buiten de bewoonde wereld, in de Zee der Stormen. Ik heb gehoord dat de cartografen van de koning er een maand naar op zoek zijn geweest. Mijn vraag luidt: wie belet die koningen zoals te doen gebruikelijk hun strijd met staal te beslechten?’

Kennard keek me aan en zijn grijns verbreedde zich. ‘U bent bang dat Askannon terugkeert. Toen hij troonsafstand deed, heeft

hij beschikt dat deze kroonraad zou worden gehouden en hij dreigde terug te keren als ze zich niet aan dit edict zouden houden.’

‘En dat doen ze?’

‘In zekere zin,’ zei Kennard en zijn gezicht werd weer ernstig. ‘Het is geen openlijke oorlog, maar de delegaties lijden nogal eens aan merkwaardige ziektes of er doen zich andere onaangename omstandigheden voor. Bij de laatste zitting is de koning van Northgart in een appel gestikt.’

‘Ik begrijp het,’ zei Leandra. ‘Dat soort diplomatie ken ik maar al te goed. Wanneer vindt de volgende kroonraad plaats?’

‘Volgend jaar bij het lentefeest.’

‘Dat is over minder dan vier maanden! En de pas is afgesloten!’ riep ze teleurgesteld uit.

Het deed me pijn de hoop uit haar ogen te zien verdwijnen. ‘Dat redden we nooit,’ zei ze zachtjes. Maar toen verscheen er een scheef lachje op haar gezicht. ‘Het zou toch tevergeefs zijn geweest. Als ik me voorstel hoe ik voor die gekroonde hoofden sta en probeer ze te overtuigen ons te helpen... Het zou waarschijnlijk toch zijn mislukt.’ Ze balde haar hand en hield de mijne nog steviger vast. ‘Maar, bij alle goden, ik had het graag geprobeerd. Zelfs al hadden ze me tien keer uitgelachen.’

De geleerde schudde zijn hoofd. ‘Niemand zou u hebben uitgelachen, maestra. Er is veel wat voor u spreekt. Om te beginnen draagt u het bloed van elfen in uw aderen, elfen staan in Askir in hoog aanzien. En u draagt een banzwaard – Steenhart. Alleen al de aanblik van het zwaard garandeert dat men naar u zal luisteren.’

‘Maar ik kan er onmogelijk op tijd zijn! En over zeven jaar is het te laat. Dan zijn we al verloren.’

Kennard knikte aarzelend. ‘Het stuit me waarlijk tegen de borst het met u eens te moeten zijn, maestra. Ik had u graag geholpen.’

‘Misschien kun je dat toch, verhalenverteller.’ De zachte stem was die van Zokora, een van de meest eigenaardige gezellen met wie ik ooit was opgetrokken.

Toen Zokora zo onverwacht achter hem opdook en zich in het gesprek mengde, draaide Kennard zich met een ruk om, zijn be-

nen gespreid, zijn armen naar voren, de rechterhand vlak uitgestrekt, zijn stok onder zijn linkeroksel verankerd en ver opzij getrokken.

Zokora grijnsde tevreden.

Anders dan Leandra was Zokora een raszuivere elfin, maar dan wel van de stam waar je kleine kindertjes bang mee maakt. Donkerelfen. En als die kindertjes eenmaal volwassen waren, dan hadden ze alle reden om te bidden dat ze hen nooit in een nachtmerrie zouden tegenkomen. De waarheid was erger dan de oudewijvenpraatjes.

Hier en nu was de donkerelfin in een donker gewaad gekleed en maakte een relatief normale indruk, afgezien van de kleur van haar hoofd, die nog het meest leek op donker mahoniehout. Ze was ruim een kop kleiner dan Leandra en tener. Als je haar zo zag, drong zich al snel de vraag op waarom je eigenlijk bang voor haar zou moeten zijn. Ik had haar echter nog maar pasgeleden in haar element gezien, beneden in de ijzige grotten waar nooit een zonnestraaltje doordringt. Daar was haar glimlach bloederig geweest, haar ogen als roodgloeiende kolen. Ze had de necromant Balthasar langer dan wie ook weten te weerstaan. Ik wist dat ze in staat was tot de meedogenloosheid uit die oudewijvenpraatjes. Nog verwonderlijker dan haar aanwezigheid op het aardoppervlak was echter het feit dat zij en Leandra goed met elkaar overweg konden. Maar Zokora deed nooit iets zonder overleg of diepere bedoeling. Ook nu had ze een reactie van Kennard willen uitlokken, en dat was haar dus gelukt.

Leandra en ik keken verrast naar de geschiedgeleerde die gereedstond voor de verdediging, terwijl Zokora hem met een zekere genoegdoening opnam. 'Ik heb al vaker gehoord dat een ervaren stokvechter in staat zou zijn een zwaardvechter te verslaan,' zei ze en ze trok een wenkbrauw op. 'Misschien ben jij toch niet zo onnozel als je je voordoet?'

'Neem me niet kwalijk, Zokora,' zei Kennard en hij nam zijn gewone positie weer in, ontspannen op zijn stok leunend. 'In de jaren dat ik heb rondgetrokken heb ik noodgedwongen geleerd mezelf te verdedigen. Ik ben bang dat u me hebt laten schrikken.'

Zokora hield haar hoofd schuin. Ik wist dat die houding bij

donkerelfen overeenkwam met het schouderophalen bij mensen, maar soms deed ze het ook als ze iets bestudeerde. Kennard in dit geval.

‘Verrast is het betere woord.’

‘Ook dat, ja. Ik hoorde u niet aankomen.’

‘Dat was opzet.’ Zokora’s glimlach breidde zich uit. ‘Denk je dat we een vriendschappelijk gevecht kunnen wagen? Ik heb het nog nooit tegen een stokvechter opgenomen.’

Kennards ogen fonkelden en als ik me niet vergiste, las ik er vermaak en voorpret in. ‘Ik sta graag tot uw beschikking als u me de betekenis van uw opmerking uitlegt. Hoe zou ik maestra de Girancourt kunnen helpen? Als er daartoe een mogelijkheid was, had ik die allang aangegrepen.’

‘Vertel haar over de magische poorten. We weten dat er zich eentje hier in De Hamerkop bevindt. Misschien is het mogelijk een dergelijke poort te gebruiken om naar Askir te komen.’

Kennard keek haar even aan, toen vertrok hij zijn lippen tot een glimlach. ‘Inderdaad, misschien dat er op die manier een weg te vinden is. Maar vertel eens, Zokora, waarom doet u dit allemaal en laat u toe dat u verstrikt raakt in het lot van halfelfen en mensen?’

Zokora monsterde hem nog altijd. ‘Havald heeft een paar dagen geleden geprobeerd om mij die zogenaamde vriendschap uit te leggen waar de mensen zo hoog van opgeven. Als ik het goed begrepen heb, is het een curieus fenomeen, vrij van eigenbelang. Ik oefen me erin.’

‘Bent u ook op de hoogte van de poorten?’ wilde Leandra van Kennard weten.

Kennard stak zijn hand onder zijn mantel en toen hij hem weer tevoorschijn haalde, had hij een pijp in zijn hand. Een goed idee, vond ik en ik pakte mijn eigen pijp. Zokora keek ons allebei aan en trok haar neus op, wat bij Kennard van de weeromstuit tot een kort snuiven leidde.

Hier buiten lag de sneeuw bijna tweemaal manshoog. Inmiddels stond er een straffe wind die de vlokken in glinsterende ijs-cascaden over onze hoofden heen dreef, een fonkelend spektakel dat hier beneden in de tegen wind beschutte gang bijna een be-

haaglijk gevoel opwekte. Het was nog altijd koud, maar het schrikte ons niet af. Niet meer.

‘Nou,’ begon Kennard met zijn kalme vertellersstem terwijl hij bedachtzaam zijn pijp stopte. ‘Ik heb wel een paar dingen te melden over die poorten. Ze vormden een van de sleutels van de macht van de imperator. Via de poorten kon hij in een kwestie van slechts enkele ogenblikken zijn troepen door het hele rijk verplaatsen, versterken en bevoorraden. Maar hoe belangrijk ze ook voor hem waren, ze vormden tegelijkertijd ook een gevaar voor het rijk. Zodra een vijand een dergelijke poort veroverde, zou die in principe in staat zijn de trotse muren van de rijksstad te ontlopen en zo met één stap tot in het hart van het imperium door te dringen. Het is niet bekend of de keizer in staat was om de poorten te deactiveren. Het lijkt erop dat dit niet het geval is geweest, want hij ondernam van alles om ze te beschermen. Die bescherming, zo weet ik vandaag de dag, bestond uit verschillende lagen. Enerzijds bevonden de poorten zelf zich op een enkele uitzondering na op geheime plaatsen. Die plaatsen waren dan wederom beschermd door sterke muren en soms ook door vallen, of ze werden door magie of iets anders bewaakt. Vaak lagen ze bijvoorbeeld in het hart van een labyrint. De volgende bescherming werd gevormd door de sleutel van de poorten zelf. Vrijwel altijd vindt men bij een oude imperiale poort een zilveren of gouden achthoek in de grond. In de hoekpunten en in het centrum van de achthoek bevinden zich verdiepingen waar zogenaamde poortstenen in geplaatst kunnen worden. Iemand die de geheimen van de poort kende, legde acht van tien poortstenen in een bepaalde volgorde in de verdiepingen en ten slotte de negende in het midden. Daarmee werd dan de poort geactiveerd en alles wat zich binnen de metalen band bevond, werd weggevoerd. Als er iets over die band uitstak, werd dat afgekapt als door het scherpste zwaard, of het nou van staal was, van hout of van levend vlees. De stenen echter die gebruikt werden om de poort te bedienen, bleven achter. Kwam je in de gewenste doelpoort aan, dan lagen daar andere stenen in de verdiepingen die weer een ander patroon volgden en weer verder naar een volgende poort leidden. Het lijkt mij aannemelijk dat er ook doodlopende poorten waren.’

Hij trok aan zijn pijp tot de gloed brandde en een rookwolk opsteeg die door de ijswind uiteen werd gedreven. Ook mijn pijp brandde inmiddels en ik meende de warmte van de pijpenkop al te voelen.

‘Niet alleen dat je negen van de tien stenen in de juiste volgorde moest plaatsen, het begin van die volgorde was ook bij elke poort weer anders. Soms telde je vanaf de deur naar de poortruimte, een andere keer moest je linksom, dan rechtsom, soms moest een kleur dubbel worden gelegd, soms bleef een van de sleutelpunten leeg. Als je dus niet precies wist waar je heen wilde en de noodzakelijke patronen niet kende of begreep, dan kon een poort overal heen leiden, misschien zelfs wel naar het Niets, maar in elk geval niet daarheen waar je naartoe wilde. Je kunt je voorstellen dat het geheim van die combinaties streng gehoeud werd. Slechts een select aantal mensen kreeg de sleutels, en dan ook alleen die sleutels die ze direct nodig hadden. De aanvoerders van de clans bijvoorbeeld. Zij kregen zogenaamde poortboeken, boeken die zelf magisch waren en die de imperator misschien zelfs wel doorgaven welke poorten gebruikt werden.’ Hij keek Leandra aan. ‘U hebt dus niet alleen kennis van een poort nodig die u dichter bij uw bestemming kan brengen, maar u hebt ook de poortstenen nodig. En zelfs daarmee kunt u slechts een stap op deze weg doen, want hoewel men inmiddels enkele poorten heeft gevonden, is men nog nooit op poortstenen gestuit. Er wordt beweerd dat Askannon ze allemaal eigenhandig verzameld heeft voordat hij zijn troon opgaf.’

‘Stik,’ zei ik. ‘Ik dacht al dat we een weg hadden gevonden, maar we hebben geen aanwijzingen voor het patroon.’

‘En geen stenen,’ merkte Kennard op.

Ik lachte. ‘Stenen hebben we wel. Meer dan een volledige set, vijftientig stuks. Een cadeautje van de sergeant.’

Kennard floot zachtjes tussen zijn tanden. ‘Had hij die achtergehouden? Geen wonder dat Balthasar hier gevangenzat. Maar jullie hebben nog altijd een poort nodig.’

‘Eberhard heeft onder de binnenplaats een hal gevonden. Daar bevindt zich een dergelijke poort. Ik denk althans dat het er een-tje is, hij komt overeen met uw beschrijving. Een gouden band, dik twee duimen breed, in de vorm van een achthoek.’

‘Hoe groot is hij?’ vroeg Kennard.

Ik keek Leandra vragend aan. Zij had de achthoek beter bekeken. ‘Minstens twintig voet in doorsnede,’ zei ze.

‘Dan is het een poort die voor vracht bedoeld was. De stenen, hebt u die bij u?’

Ik aarzelde even, toen haalde ik de buidel tevoorschijn, haalde er een van de stenen uit en hield hem omhoog. Hij was bloedrood en fonkelde ondanks het doffe licht alsof er een vlam in opgesloten zat. Alleen al door zijn formaat was hij van onschatbare waarde, maar als sleutel tot de magische poorten volstrekt onbetaalbaar.

Kennard bekeek hem kort en knikte. ‘Dat zijn stenen voor een kleinere poort. De stenen voor de vrachtpoort zouden groter zijn, bijna zo groot als een vuist. Ik ben bang dat jullie hier eerst de juiste poort bij moeten zien te vinden.’

‘Zo groot als een vuist?’ vroeg ik verbaasd. ‘Waar vind je zulke stenen?’

‘Er wordt gezegd dat hij ze heeft gemaakt,’ antwoordde Kennard. ‘Hoe dan ook, jullie hebben de juiste stenen nodig.’

‘En het patroon,’ zei Zokora. Ze keek Kennard met fonkelende ogen uitdagend aan.

‘U vertrouwt niemand, nietwaar?’ vroeg Kennard.

‘In elk geval niet iemand die mij achteloos de vervulling van mijn grootste wens voorspelt. Je bent me nog altijd een verklaring schuldig.’

Een paar dagen geleden had Kennard haar bijna terloops de geboorte van tweelingdochters voorspeld; voor donkerelfen een teken van een bijzondere gunst van hun goden.

‘Nee hoor, dat ben ik niet.’ Kennard hief zijn kin en keek Zokora ijzig aan. ‘Accepteer het als een geschenk. Als u goed op uzelf past, zult u over tweeëntwintig maanden moeder van twee dochters worden. En u moet kiezen. Tussen uzelf, uw dochters en uw volk.’

Zokora keek hem een tijdlang aan. Ik meende dat er flitsen tussen hun ogen heen en weer schoten. Tot mijn verbazing was het Zokora die het eerst haar ogen neersloeg.

Kennard richtte zich weer tot mij. ‘De sergeant heeft jullie meer

gegeven dan alleen die stenen. In zijn logboek heeft hij drie plaatsingsmogelijkheden genoteerd en ook een verwijzing naar de plek waar de poort te vinden is.’

Ik herinnerde me weer de spookachtige ontmoeting met de soldaten van de eerste hoorn. De sergeant had bezit van mij genomen en mijn eigen handen hadden het logboek van zijn lichaam genomen. Sindsdien droeg ik het altijd bij me, ook al kon ik het niet lezen. Het was in code geschreven, maar Kennard kon het schrift en de code lezen.

Hoezeer het me ook tegen de borst stuitte, Holgar had in zekere zin gelijk. Zolang ik Kennard niet hoefde te vertrouwen, kon het me niet echt schelen, maar er waren nog wat onopgehelderde punten rondom Kennard. Hoe was hij werkelijk naar De Hammerkop gekomen? Ik had erbij gestaan aan de deur toen Eberhard, de waard, hem had binnengelaten. Afgezien van een dun laagje rijp op zijn kleren had niets erop gewezen dat hij dagenlang te voet door de sneeuw had gepluisterd. En ook al had hij tot nu toe niet een keer blijk gegeven van magisch talent – afgezien van zijn voorspelling over Zokora’s ongeboren kinderen – ik was er toch van overtuigd dat hij meer was dan een eenvoudige verhalenverteller of geleerde.

‘Is dat alles wat je ons over de poorten kunt vertellen?’ vroeg Zokora.

Kennard keek haar aan en wederom speelde er een dun lachje om zijn mondhoeken. Hij knikte.

Zokora bewoog als een schaduw naar hem toe. Ik zag het staal van haar zwaard glinsteren toen ze Kennard besprong, toen klonk een staccato van metalen slagen tegen hout.

Ik wist niet wat er indrukwekkender was: Zokora’s zwaardwerk, dat ik nog niet eerder had kunnen bewonderen, of de schijnbaar beheerste dubbele cirkels die door de uiteinden van Kennards stok werden beschreven.

Leandra en ik wisselden een blik terwijl we samen achteruitdeinsden. Ook zij was er niet zeker van of de donkerelfin wel echt een vriendschappelijk gevecht bedoelde. We hadden allebei onze hand op de knop van ons zwaard, maar tegen wie hadden we moeten of willen vechten?

De strijd was net zo abrupt voorbij als hij was begonnen. Na een heftige klap vloog Zokora's zwaard langs mij heen, de punt vooruit, om achter mij in de sneeuw te verdwijnen. Zokora ademde zwaarder dan tevoren, maar je had niet kunnen beweren dat ze buiten adem was. Bij Kennard stond het zweet daarentegen op het voorhoofd en zijn borst bewoog heftig op en neer.

‘Bent u nu... tevreden?’

Zokora hield haar hoofd schuin. Toen knikte ze. ‘Ik denk dat al mijn vragen beantwoord zijn.’

‘Welke... vragen?’

Ze glimlachte. ‘Ik zal je mijn vragen vertellen als jij mij mijn antwoord geeft.’

Kennard lachte kort. ‘Er zijn... vragen waar ik van... kan afzien.’ Hij boog kort voor Leandra en mij, draaide zich om en liep weg.

We wachtten even, ik ging zelfs kijken of hij niet toch ergens in de sneeuwgang was blijven staan om ons af te luisteren.

‘Waarom deed u dat, Zokora?’ verbrak Leandra het stilzwijgen.

‘Zoals ik al zei: ik wilde antwoorden op mijn vragen.’

‘En? Hebt u die gekregen?’

‘Hoe lang is het geleden dat iemand jou in het zwaardgevecht heeft verslagen?’ luidde haar verrassende wedervraag aan mij.

Ik haalde mijn schouders op. ‘Lang.’

‘Zou je mij kunnen verslaan?’

‘Wat heeft dat te betekenen, Zokora? Ik ben niet van plan om met u te vechten.’

‘Geef antwoord op mijn vraag.’

Ik zuchtte. ‘Dat weet ik niet. Ik weet het vooraf nooit en achteraf sta ik er meestal zelf van te kijken dat ik nog leef.’

‘Ik heb gezien hoe jij je zwaard voert. Ik denk dat het op de omstandigheden zou aankomen. Je hebt geen finesse. Je stijl is afschuwelijk. Dat is niet jouw schuld, al die zogenaamd perfecte zwaardvechters die jouw zwaard in het verleden hebben gevoerd, hebben je alleen maar fouten bijgebracht. Maar je beschikt over hun ervaring, hun wil en hun ondersteuning. Als jij je banzwaard voert, kan het zijn dat je wint. Vecht je met een gewoon zwaard, dan win ik.’

Dat was helemaal mijn idee: ik was geen held en geen zwaardmeester. Ik had mijn zwaard niet gewild of verdiend. Het was toeval of de vloek van Soltar. Maar toch: ik moet toegeven dat ik ietwat gepikeerd was door haar verwijt.

‘En wat wilt u daarmee zeggen?’

‘Kennard heeft mij moeiteloos verslagen. Hij speelde met me, en toen hij buiten adem raakte, heeft hij er een einde aan gemaakt. De slagenwisseling die mij mijn zwaard uit de hand sloeg, had nog een tweede deel. Het einde van zijn staf zou mijn centrum,’ ze tikte tegen haar borst, ‘hebben vernietigd. Hij hield zich in, zodat ik alleen een lichte aanraking voelde.’

‘Hij had al snel geen adem meer,’ probeerde ik vergoelijkend.

Zokora wierp me een medelijdende blik toe. ‘Jij zou al snel geen leven meer hebben gehad, Havalld.’ Ze strekte haar hand uit en haar zwaard kwam uit de sneeuw tevoorschijn en sprong naar haar toe. Ze schoof hem in de schede. ‘Geen sterfelijke mens zou in staat moeten zijn mij in een eerlijk gevecht te verslaan. Maar hij is het.’ Ze keek nadenkend in de richting waarin Kennard was verdwenen. ‘Ik vraag me alleen af hoe het er in een oneerlijk gevecht uitziet.’

En met die woorden draaide ze zich om en liep weg.

Ik keek haar na. ‘Ik hoop dat ze niet op het idee komt om dat uit te proberen,’ zei ik toen.

Leandra vlijde zich tegen me aan en keek naar me op. ‘Zo, jij hebt dus geprobeerd om Zokora de betekenis van vriendschap uit te leggen?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ze vroeg ernaar.’

Leandra lachte, ik voelde het over mijn hele lichaam. ‘En dat wilde je haar aan de hand van onze vriendschap uitleggen?’